

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 785

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 august 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 266 din 22 aprilie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1 ¹) și ale art. 8 alin. (1 ¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România	2–4
Decizia nr. 295 din 6 mai 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	5–6
Decizia nr. 327 din 20 mai 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și ale art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative	7–9
Decizia nr. 389 din 8 iunie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice	9–11
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1. — Ordonanță pentru modificarea și completarea Legii nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 266**

din 22 aprilie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1¹) și ale art. 8 alin. (1¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1¹) și ale art. 8 alin. (1¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea SIR IMPEX — S.R.L., cu sediul în localitatea Neptun, județul Constanța, în Dosarul nr. 1.716/254/2017 al Judecătoriai Mangalia. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.135D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca nefondată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, cu titlu exemplificativ fiind Decizia nr. 811 din 5 decembrie 2019, operatorii de transport public local de persoane și operatorii care au vehicule destinate transportului școlar nu se află în aceeași situație juridică cu operatorii care asigură transportul de persoane dintr-o localitate în alta, așa încât tratamentul juridic este diferit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.716/254/2017, **Judecătoria Mangalia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1¹) și ale art. 8 alin. (1¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea SIR IMPEX — S.R.L., cu sediul în localitatea Neptun, județul Constanța, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor încheiat de intimata Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, în ansamblul său, este discriminatorie, prin instituirea excepțiilor de la plata tarifului de utilizare prevăzute în art. 3 alin. (1) lit. d) și e), precum și în alin. (1¹) lit. b) din acest act normativ. Astfel, potrivit acestor norme, sunt exceptate de la plata tarifului de utilizare vehiculele folosite exclusiv în transportul public local de persoane prin servicii regulate pe raza teritorial-administrativă a unei localități și destinate transportului școlar, precum și autoturismele deținute în proprietate sau, după caz, folosite în baza unui drept legal, conform datelor înscrise în certificatul de înmatriculare, de persoanele fizice care au domiciliul situat de o parte a podului, tunelului sau trecătoarei de munte pe care se aplică tariful de trecere și locul de muncă sau teren agricol deținut în baza unui titlu de proprietate de cealaltă parte a podului, tunelului sau trecătoarei de munte pe care se aplică tariful de trecere și care utilizează podul, tunelul sau trecătoarea de munte pentru a se deplasa la/de la serviciu/teren agricol și de la/la domiciliu. În opinia autoarei excepției, aceste prevederi urmăresc ca pentru categoriile exceptate de la plata tarifului de utilizare să nu fie încălcat dreptul la muncă, ocrotit de art. 41 din Constituția României, precum și protejarea acestora astfel încât să nu fie încălcat dreptul la libera circulație, consacrat de art. 25 din Legea fundamentală. Apreciază că prin instituirea acestor excepții de la plata tarifului de utilizare sunt respectate doar drepturile unor categorii restrânse de persoane juridice, respectiv cele ale operatorilor de transport public local de persoane prin servicii regulate pe raza teritorial-administrativă a unei localități, ale operatorilor care au vehicule destinate transportului școlar, precum și ale persoanelor fizice care au locul de muncă și domiciliul de o parte și de alta a podului. Autoarea excepției menționează că are „sediul în județul Constanța și capăt de linie de cealaltă parte a podului, respectiv în București”, fiind operator de transport public de persoane în regim regulat pe ruta București—Mangalia/Mangalia—București, astfel încât nu beneficiază de această excepție de la plata tarifului de utilizare. Mai mult, afirmă că persoanele care fac naveta pe traseul București—Mangalia/Mangalia—București cu vehiculul aparținând societății sale au domiciliul într-un loc și în celălalt capăt al traseului au locul de muncă. Prin urmare, apreciază că actul normativ criticat este discriminatoriu, prin instituirea excepțiilor de la plata tarifului de utilizare.

6. **Judecătoria Mangalia** învederează faptul că, întrucât excepția de neconstituționalitate nu a fost ridicată din oficiu, ci de către una dintre părți, instanța se va limita la a-și exprima succint opinia în sensul că prevederile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 nu contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 3 alin. (1) și ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins normativ:

— Art. 3 alin. (1): „*Sunt exceptate de la plata tarifului de trecere vehiculele prevăzute la alin. (1) lit. a)–c), precum și:*

a) vehiculele care desfășoară activități pentru asigurarea pazei patrimoniului drumurilor publice, întreținerea curentă pe timp de vară și iarnă, lucrări de siguranță rutieră pe distanța aflată pe un sector de drum, pod, tunel sau trecătoare de munte pe care se aplică tariful de trecere;

b) autoturismele deținute în proprietate sau, după caz, folosite în baza unui drept legal, conform datelor înscrise în certificatul de înmatriculare, de persoanele fizice care au domiciliul situat de o parte a podului, tunelului sau trecătoarei de munte pe care se aplică tariful de trecere și locul de muncă sau teren agricol deținut în baza unui titlu de proprietate, de cealaltă parte a podului, tunelului sau trecătoarei de munte pe care se aplică tariful de trecere, și care utilizează podul, tunelul sau trecătoarea de munte pentru a se deplasa la/de la serviciu/teren agricol — de la/la domiciliu.”;

— Art. 8 alin. (1): „*Fapta de a circula fără peaj valabil constituie contravenție și se sancționează cu amendă.”*

11. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi și principiul nediscriminării, ale art. 25 referitoare la dreptul la liberă circulație, precum și celor ale art. 41 privind dreptul la muncă.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare, relevante în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 811 din 5 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 9 martie 2020, Decizia nr. 414 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 29 august 2018, și Decizia nr. 64 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 900 din 5 octombrie 2020, prin care instanța de contencios constituțional a constatat că reglementarea criticată nu contravine dispozițiilor art. 16 din Constituție.

13. Astfel, prin deciziile precitate, Curtea a statuat că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 au ca obiect tarifarea utilizării și a trecerii pe rețeaua de drumuri naționale din România și instituie reguli speciale privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, pentru diferite categorii de autovehicule și de proprietari și utilizatori ai acestora, stabilind același regim juridic în cadrul fiecărei categorii și prevăzând în mod diferit de la o categorie la alta, în funcție de particularitățile acestora. Curtea a reținut că Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 prevede la art. 1 alin. (1) lit. b), e), f), p) și q) că *utilizatori* sunt persoanele fizice sau juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în România, denumite în continuare *utilizatori români*, respectiv persoanele fizice ori juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în alte state, denumite în continuare *utilizatori străini*; *tariful de utilizare* reprezintă o anumită sumă a cărei plată conferă unui vehicul dreptul de a utiliza, pe parcursul unei perioade date, rețeaua de drumuri naționale din România, concesionată Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.; *tariful de trecere* reprezintă o anumită sumă care se plătește pentru un vehicul în funcție de distanța parcursă pe un sector de drum, pod, tunel sau trecătoare de munte, care face parte din rețeaua de drumuri naționale din România, și de tipul vehiculului; *peajul* reprezintă înregistrarea în format electronic a tarifului de trecere; *trecerea* reprezintă parcurgerea, o singură dată, într-un sens, a unei distanțe de pe un sector de drum, pod, tunel sau trecătoare de munte, care face parte din rețeaua de drumuri naționale din România, pe care se aplică tariful de trecere. De asemenea, potrivit art. 7 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, responsabilitatea achitării corespunzătoare a tarifului de trecere revine în exclusivitate utilizatorilor.

14. Curtea învederează, totodată, că, potrivit art. 3 alin. (1) lit. d) și e) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, *sunt exceptate de la plata tarifului de utilizare* vehiculele folosite exclusiv în transportul public local de persoane prin servicii regulate pe raza teritorial-administrativă a unei localități și cele destinate transportului școlar, iar potrivit art. 3 alin. (1) lit. b) din același act normativ, sunt exceptate de la plata tarifului de trecere autoturismele deținute în proprietate sau, după caz, folosite în baza unui drept legal, conform datelor înscrise în certificatul de înmatriculare, de persoanele fizice care au domiciliul situat de o parte a podului, tunelului sau trecătoarei de munte pe care se aplică tariful de trecere și locul de muncă sau teren agricol deținut în baza unui titlu de proprietate, de cealaltă parte a podului, tunelului sau trecătoarei de munte pe care se aplică tariful de trecere, și care utilizează podul, tunelul sau trecătoarea de munte pentru a se deplasa la/de la serviciu/teren agricol — de la/la domiciliu.

15. Referitor la criticile privind instituirea unui pretins tratament discriminatoriu prin prevederile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, în jurisprudența amintită, Curtea le-a apreciat ca fiind neîntemeiate. Astfel, Curtea a statuat, în mod constant, că principiul egalității presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. Pornind de la aceste considerente, Curtea a reținut că situația autoarei excepției, societate care efectuează transport public de

persoane în vederea obținerii unui profit, este diferită de cea a persoanelor fizice care au domiciliul situat de o parte a podului, iar locul de muncă sau un teren deținut în proprietate de cealaltă parte a podului, astfel încât și regimul de taxare va fi diferit fără a se aduce însă atingere art. 16 din Constituție. Cât privește raportarea la situația celor care efectuează transportul public local de persoane prin servicii regulate pe raza teritorial-administrativă a unei localități, precum și transportul școlar, atât autoarea excepției, cât și categoriile menționate se supun obligației de plată a tarifului de trecere, așa cum rezultă din conținutul normativ al art. 3 alin. (1¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002.

16. Așa fiind, Curtea a reținut că operatorii de transport public local de persoane prin servicii regulate pe raza teritorial-administrativă a unei localități și operatorii care au vehicule destinate transportului școlar nu se află în aceeași situație juridică cu operatorii care asigură transportul de persoane dintr-o localitate în alta, așa încât tratamentul juridic este diferit. Prin exceptarea de la plata tarifului de utilizare a vehiculelor folosite exclusiv în transportul public local de persoane prin servicii regulate pe raza teritorial-administrativă a unei localități și a vehiculelor destinate transportului școlar, legiuitorul a avut în vedere rațiuni de interes general. Prin urmare, prevederile criticate nu contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție.

17. Cu privire la pretinsa încălcare, prin reglementarea criticată, a dispozițiilor art. 25 din Constituție, prin jurisprudența amintită, Curtea a statuat că instituirea responsabilității achitării tarifului de utilizare și deținere a rovinei valabile pentru utilizatori nu încalcă principiul liberei circulații. Dreptul la liberă circulație, astfel cum este reglementat de Constituție, prin receptarea sa din Pactul internațional privitor la drepturile civile și politice, nu include și dreptul de a conduce autovehicule, prevederile constituționale nefăcând referire și la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație. De altfel, „libera circulație”, prevăzută de norma constituțională, se desfășoară potrivit unor reguli stabilite prin lege, reguli care au ca finalitate ocrotirea unor valori economice și sociale, a drepturilor și libertăților cetățenilor, precum și a unei normale desfășurări a relațiilor interstatale. Totodată, Curtea a statuat că

dreptul la liberă circulație se referă la mișcarea transfrontalieră a persoanelor și la cea din interiorul frontierelor unui stat, vizând atât libertatea de mișcare propriu-zisă, cât și libertatea oricărui cetățean de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară, precum și dreptul de a emigra și de a reveni în țară (a se vedea și Decizia nr. 87 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 14 martie 2012, și Decizia nr. 217 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 18 iunie 2013). Așa fiind, în raport cu conținutul dreptului constituțional la liberă circulație, Curtea a statuat că nu se poate reține încălcarea acestuia prin instituirea tarifului de trecere.

18. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 41 din Constituție, autoarea excepției învederează faptul că are sediul în județul Constanța și capăt de linie de cealaltă parte a podului, respectiv în București, fiind operator de transport public de persoane în regim regulat pe ruta București—Mangalia/Mangalia—București, astfel încât nu beneficiază de excepția de la plata tarifului de utilizare, instituită de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002. În acest context, susține că persoanele care fac naveta pe traseul București—Mangalia/Mangalia—București cu vehiculul aparținând societății sale au domiciliul într-un loc și în celălalt capăt al traseului au locul de muncă. Or, raportat la critica astfel formulată, prin Decizia nr. 64 din 18 februarie 2020, precitată, Curtea a constatat că o atare critică nu poate fi reținută, întrucât autoarea excepției trebuie să demonstreze un interes personal în contestarea constituționalității unui text de lege. Or, situația la care face referire nu este una proprie, ci se referă la persoanele transportate de către aceasta (a se vedea, *ad similibet*, Decizia nr. 1.519 din 15 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 27 ianuarie 2012). Așa fiind, Curtea a constatat că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate nu îngrădesc dreptul la muncă sau libertatea alegerii unui loc de muncă.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea SIR IMPEX — S.R.L., cu sediul în localitatea Neptun, județul Constanța, în Dosarul nr. 1.716/254/2017 al Judecătorei Mangalia și constată că prevederile art. 3 alin. (1¹) și ale art. 8 alin. (1¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Mangalia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 aprilie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 295

din 6 mai 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013
pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală
și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Loz Itzhak în Dosarul nr. 1.892/3/2019 al Tribunalului București — Secția I penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 544D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită, în principal, respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, apreciind că aceasta nu are legătură cu soluționarea cauzei. În subsidiar, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate, constatând constituționalitatea acestora, prin Decizia nr. 488 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 14 decembrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 martie 2019 (îndreptată prin Încheierea din camera de consiliu din 12 martie 2019), pronunțată în Dosarul nr. 1.892/3/2019, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale**, excepție ridicată de Loz Itzhak cu ocazia soluționării contestației referitoare la durata procesului.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia apreciază că sintagma „se aplică numai proceselor penale începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 135/2010” creează o inechitate procesuală, lipsind de eficiență un remediu

procesual introdus tocmai pentru a asigura soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Astfel, se creează un dezechilibru între persoanele care au calitatea de părți în dosare penale începute înainte de 1 februarie 2014 și cele care au dosare începute după această dată. Legiuitorul nu a permis accesul la acest remediu procesual acelor persoane care aveau calitatea de părți în dosare penale mai vechi și care nu fuseseră soluționate la intrarea în vigoare a noilor coduri, fiind astfel periclitată egalitatea în drepturi a cetățenilor, accesul liber la justiție, caracterul de unicitate, imparțialitate și egalitate al justiției. În lumina acestor dispoziții procesual penale se creează un dezechilibru procesual accentuat, persoana acuzată neavând acces liber la justiție și fiind în imposibilitatea de a ataca lipsa de activitate a procurorului de caz.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat reprezintă o aplicație a principiului neretroactivității legii, efectele sale neputând să se producă cu privire la un dosar pentru care a fost începută deja urmărirea penală.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, cu următorul conținut: „*Dispozițiile art. 488¹—488⁶ din Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, referitoare la contestația privind durata rezonabilă a procesului penal, se aplică numai proceselor penale începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 135/2010.*”

11. Autorul excepției susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în fața legii, art. 18 referitor la cetățenii străini și apatrizii, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, dintr-o perspectivă identică, prin Decizia nr. 488 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 14 decembrie 2017, Decizia nr. 612 din 22 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1049 din 27 decembrie 2016, Decizia nr. 668 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 noiembrie 2015, și Decizia nr. 589 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 16 ianuarie 2015.

13. Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că, fiind vorba de norme penale ce aparțin domeniului procedural, acestea sunt guvernate de principiul activității, ceea ce înseamnă că legea se aplică din momentul intrării în vigoare și până la momentul ieșirii sale din vigoare. Astfel, la aplicarea legii procesual penale nu se ia în considerare data săvârșirii infracțiunii, ci data la care se efectuează actul procesual sau procedural, chiar dacă procesul a fost început anterior intrării în vigoare a legii. Totodată, stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege”.

14. Totodată, Curtea a statuat că, prin dispozițiile legale deduse controlului de constituționalitate, legiuitorul nu a instituit un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații diferite. De asemenea, Curtea a statuat că textul de lege criticat nu stabilește vreo distincție sau discriminare, motiv pentru care nu se poate reține încălcarea art. 16 din Constituție. Câtă vreme procesul penal este guvernat de alte reguli procedurale pentru fiecare categorie în parte, este evident că, din această perspectivă, cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât

tratamentul juridic diferențiat este pe deplin justificat. Prin urmare, în cauză nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție.

15. Referitor la invocarea prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea a constatat că principiul liberului acces la justiție are ca semnificație faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau niciun grup social. Cu toate acestea, el poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, deoarece competența și procedura sunt stabilite de lege. Este îndeobște admis că procesul penal se desfășoară sub autoritatea ordinii normative de drept care capătă caracter efectiv prin constrângere și conformare, sens în care, dimpotrivă, tocmai în realizarea dreptului la un proces echitabil, situația nou-reglementată, dacă s-ar aplica retroactiv, adică proceselor începute sub imperiul legii vechi, ar duce la afectarea previzibilității legii ce guvernează procesul. Mai mult, împrejurarea că procesele începute sub imperiul legii vechi nu sunt susceptibile de cenzura ce poate fi exercitată pe calea contestației privind durata rezonabilă a procesului nu echivalează cu afectarea principiului constituțional consacrat de art. 21, deoarece, în acord cu art. 8 referitor la caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal din Codul de procedură penală, „Organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât [...] orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil”. Prin urmare, indiferent de regimul juridic sub autoritatea căruia au fost începute procesele, organele judiciare, în deplin acord cu principiul legalității procesului penal consacrat de art. 2 din Codul de procedură penală, sunt obligate să respecte un termen rezonabil de soluționare a cauzelor.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Loz Itzhak în Dosarul nr. 1.892/3/2019 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 mai 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 327

din 20 mai 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și ale art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și ale art. 56 alin. (1) lit. a)—c) și alin. (2) din Legea nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, excepție ridicată de Valentin Laurențiu Pușcașu în Dosarul nr. 7.628/281/2020/a1 al Judecătorei Ploiești — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.160 D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Se susține că prevederile art. 11 alin. (1) din Constituție, ce reglementează dreptul internațional și dreptul intern, nu au legătură cu soluționarea cauzei. Cu privire la invocarea în prezenta cauză a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi, se arată că acestea presupun aplicarea unui regim juridic egal unor persoane aflate în situații similare. Or, din argumentele formulate de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, atât oral, în fața instanței de judecată, cât și în scris, rezultă că la termenul din 26 mai 2020, la momentul la care acesta a luat legătura cu avocatul, în sala de ședință erau prezenți procurorul, grefierul și personal din aparatul administrativ al penitenciarelor. Cu toate acestea, se susține că din încheierea de sesizare a Curții Constituționale rezultă că procurorul nu se afla în sală în momentul videoconferinței. Se mai arată că reținerea prezenței în sală a celorlalte persoane nu vizează neconstituționalitatea textului criticat, ci gestionarea ședinței de judecată, aspecte care excedează controlului de constituționalitate. Se menționează, de asemenea, că prin Legea nr. 114/2021 privind unele măsuri

în domeniul justiției în contextul pandemiei de COVID-19 a fost abrogat art. 62 din Legea nr. 55/2020, ce reglementează audierea prin videoconferință.

4. Referitor la prevederile art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 se arată că acestea au în vedere ipoteza în care persoana vizată se află în stare de reținere sau de arest preventiv în centrele Ministerului Afacerilor Interne; or, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, autorul excepției nu s-a aflat niciodată într-o astfel de ipoteză, acesta fiind identificat pe aeroport în momentul în care pe numele său fusese emis un mandat de executare a pedepsei, motiv pentru care a fost reținut pe aeroport și transferat la Spitalul Penitenciar Jilava. Pentru aceste considerente, dispozițiile art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 nu au legătură cu soluționarea cauzei, nefiind, prin urmare, întrunite condițiile prevăzute la art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea penală nr. 841 din 23 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 7.628/281/2020/a1, **Judecătoria Ploiești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și ale art. 56 alin. (1) lit. a)—c) și alin. (2) din Legea nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative**, excepție ridicată de Valentin Laurențiu Pușcașu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de redeschidere a procesului penal formulate de autorul excepției.

6. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că dispozițiile legale criticate nu asigură suficiente garanții ale drepturilor fundamentale invocate, întrucât nu garantează confidențialitatea discuțiilor dintre avocat și client în cursul audierii prin mijloace tehnice audio și video.

7. **Judecătoria Ploiești — Secția penală**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia pe fondul excepției de neconstituționalitate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform actului de sesizare, art. 62 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, și ale art. 56 alin. (1) lit. a)—c) și alin. (2) din Legea nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 14 mai 2020. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea reține însă că sunt criticate, în realitate, dispozițiile art. 62 din Legea nr. 55/2020 și ale art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, care au următorul cuprins:

— Art. 62 din Legea nr. 55/2020: *„În cauzele penale, dacă organul judiciar apreciază că aceasta nu aduce atingere bunei desfășurări a procesului ori drepturilor și intereselor părților, persoanele private de libertate sunt audiate prin videoconferință la locul de deținere, fără a fi necesar acordul acestora.”;*

— Art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020: *„(1) Prevederile referitoare la transferul persoanelor private de libertate, respectiv audierea prin videoconferință a acestora, cuprinse în reglementările privind măsurile pentru prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19 se aplică în mod corespunzător și în centrele de reținere și arestare preventivă ale Ministerului Afacerilor Interne, cu excepția transferului persoanelor private de libertate care se dispune și în următoarele cazuri:*

a) după trimiterea în judecată și verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive, potrivit prevederilor art. 207 alin. (2)—(4) și art. 348 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală;

b) pentru buna desfășurare a actului de justiție, când au fost încarcerate în alt centru decât cel de pe raza teritorială a organului judiciar care efectuează urmărirea penală;

c) când capacitatea legală de cazare a centrului este depășită.

(2) Pentru persoanele private de libertate în centrele de reținere și arestare preventivă ale Ministerului Afacerilor Interne dreptul la convorbiri telefonice se suplimentează la maximum 45 de minute pe zi.”

12. Prevederile art. 62 din Legea nr. 55/2020 au fost abrogate prin art. 17 lit. b) din Legea nr. 114/2021 privind unele

măsuri în domeniul justiției în contextul pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 29 aprilie 2021. Cum însă Curtea Constituțională a fost sesizată cu prezenta excepție de neconstituționalitate anterior operațiunii de abrogare menționate mai sus, dispozițiile art. 62 din Legea nr. 55/2020 sunt aplicabile în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate. Pentru acest motiv și având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate prevederile art. 62 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și ale art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020.

13. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 alin. (1) referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 cu privire la dreptul la apărare, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia susține că audierea prin videoconferință a persoanelor private de libertate nu asigură garanțiile procesuale specifice dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare, fără a formula argumente în susținerea pretensei încălcări prin textele criticate a prevederilor art. 21 alin. (3) și ale art. 24 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, autorul excepției de neconstituționalitate nu motivează nici pretinsa încălcare, prin dispozițiile legale criticate, a prevederilor constituționale ale art. 11 alin. (1) referitoare la dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la egalitatea în drepturi, invocate în prezenta cauză.

15. Or, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea a reținut că orice excepție de neconstituționalitate trebuie să aibă o anumită structură inerentă și intrinsecă ce va cuprinde trei elemente, și anume textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, în ipoteza în care excepția de neconstituționalitate nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, fie datorită generalității sale, fie datorită lipsei rezonabile de legătură cu textul criticat, o astfel de excepție trebuie respinsă, ca inadmisibilă.

16. În același sens a statuat Curtea prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, prin care a stabilit că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Având în vedere caracterul general al textelor constituționale invocate, precum și lipsa explicitării pretensei relații de contrarietate a dispozițiilor de lege criticate față de acestea, Curtea a constatat că nu se poate identifica în mod rezonabil nicio critică de neconstituționalitate, motiv pentru care a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate invocată în respectiva cauză (a se vedea în acest sens Decizia nr. 373 din 28 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 833 din 14 octombrie 2019).

17. Prin deciziile anterior menționate, Curtea a reținut, totodată, că dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale prevăd condiția motivării excepțiilor de neconstituționalitate, fapt pentru care Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest aspect ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 lit. d) din Constituție.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și ale art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, excepție ridicată de Valentin Laurențiu Pușcașu în Dosarul nr. 7.628/281/2020/a1 al Judecătorei Ploiești — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Ploiești — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 mai 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 389

din 8 iunie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (1) și (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.659/88/2018 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 749D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, având în vedere că prevederile legale criticate au fost analizate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 699 din 6 octombrie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.659/88/2018, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.** Excepția a fost ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect anulare decizie emisă de Casa Județeană de Pensii Tulcea prin care a fost respinsă cererea soțului supraviețuitor de acordare a pensiei de urmaș pentru soțul defunct.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** instanța judecătorească arată că este discriminatorie înlăturarea soțului supraviețuitor de la dreptul de a obține pensie de urmaș, în situația în care durata căsătoriei este mai mică decât cea stabilită de textul criticat, iar părțile s-au aflat într-o uniune consensuală asimilată căsătoriei, având o relație de familie firească și consolidată pe o durată de timp ce depășește durata căsătoriei impuse de textul de lege. Protecția vieții de familie, cu toate drepturile ce decurg din aceasta, este garantată și de art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și se extinde atât în cazul familiei întemeiate în afara căsătoriei, cât și în cel al rupturilor de familie, atunci când alegerea de viață a adulților nu este în sensul

conservării familiei. În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „dreptul la respectul pentru viața familială garantat de art. 8 din Convenție nu se oprește doar la relațiile de familie bazate pe căsătorie; dreptul la respectul pentru viața familială e valabil atât pentru familia fondată pe căsătorie, cât și pentru familia fondată în afara căsătoriei, din moment ce există o viața familială efectivă”.

6. Articolul 14 din Convenție nu garantează un drept general la egalitate, ci un drept la nediscriminare în exercițiul drepturilor garantate de către aceasta. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit în jurisprudența sa constantă că a discrimina înseamnă a trata diferit, fără vreo justificare obiectivă și rațională, persoane care se găsesc în mod obiectiv în aceeași situație sau în situații similare. Or, împrejurările obiective care au determinat imposibilitatea oficializării relației de căsătorie din cauza condițiilor sociale nu poziționează partea într-o situație diferită de restul beneficiarilor dispozițiilor legale invocate și care ar putea beneficia de dreptul la pensie în calitate de soț supraviețuitor, atât timp cât există dovezi certe ale unor relații de familie de o durată cel puțin egală cu cea impusă de textul de lege, relații de familie consolidate din care au și rezultat copii.

7. Instanța conchide că nu există o justificare obiectivă și rațională pentru tratarea în mod diferit a acestor situații. Astfel, din moment ce există o viață de familie efectivă, ar trebui acceptat ca uniunea consensuală, sub aspectul efectului ce ține de pensia de urmaș, să fie tratată în mod similar cu familia întemeiată pe căsătorie.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 85 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, care au următorul conținut: „(1) *Soțul supraviețuitor are dreptul la pensie de urmaș pe tot timpul vieții, la împlinirea vârstei standard de pensionare, dacă durata căsătoriei a fost de cel puțin 15 ani.*

(2) *În cazul în care durata căsătoriei este mai mică de 15 ani, dar de cel puțin 10 ani, cuantumul pensiei de urmaș convenit soțului supraviețuitor se diminuează cu 0,5% pentru fiecare lună, respectiv cu 6,0% pentru fiecare an de căsătorie în minus.”*

12. Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, precum și cele ale art. 8 privind garantarea dreptului la viața privată și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra unor critici asemănătoare prin Decizia nr. 699 din 6 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 15 ianuarie 2021, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 și 85 din Legea nr. 263/2010. Astfel, Curtea

a statuat, în paragraful 25 al deciziei precitate, că asimilarea relațiilor de concubinaj sub anumite aspecte cu relațiile dintre soți și protecția acordată acestora în respectul prevederilor constituționale ale art. 26 referitoare la viața privată nu poate fi interpretată ca punând un semn de egalitate între situația persoanelor care au trăit în concubinaj și cea a persoanelor care au ales să se căsătorească. Legislația română reglementează căsătoria ca fiind acel cadru legal care creează o serie de drepturi și obligații reciproce între soți, prevăzute în detaliu în Codul civil. Acestea privesc atât dimensiunea afectivă, de respect și sprijin moral pe care o presupune căsătoria, dar și alegerea unuia dintre regimurile matrimoniale stabilite de lege și asumarea efectelor juridice ale acestuia, stabilirea locuinței familiei și a drepturilor și obligațiilor ce derivă din aceasta, precum și asumarea obligațiilor referitoare la cheltuielile căsătoriei. Consacrarea căsătoriei la nivelul Legii fundamentale ca fundament al familiei relevă opțiunea legiuitorului de a încuraja și oferi un statut special acesteia în raport cu alte forme de trai comun, așa cum este concubinajul.

14. De asemenea, în paragraful 26 al Deciziei nr. 699 din 6 octombrie 2020, Curtea a statuat că faptul că realitatea socială relevă o creștere a numărului relațiilor de concubinaj în detrimentul căsătoriei nu poate fi considerat ca un argument suficient pentru a aprecia că este necesară egalizarea efectelor juridice ce derivă din cele două situații. Atât timp cât, potrivit legii aplicabile, două persoane au dreptul de a se căsători, dar nu o fac, înseamnă că aleg să își asume toate consecințele juridice care derivă din această opțiune, astfel că sunt libere de obligațiile ce revin soților, potrivit legii, dar acceptă și renunțarea la drepturile ce derivă din statutul marital.

15. Dincolo de aceste aspecte, Curtea Constituțională, în paragrafele 27 și 28 din Decizia nr. 699 din 6 octombrie 2020, a formulat o serie de considerații cu privire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu referire la noțiunea de viață de familie. Astfel, deși conferă un sens larg noțiunii de viață de familie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat în jurisprudența sa, așa cum este Hotărârea din 10 februarie 2011, pronunțată în Cauza *Korosidou împotriva Greciei*, paragraful 64, că, în sfera articolului 12 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la căsătorie, căsătoria este în mod larg recunoscută ca oferind un statut și drepturi specifice celor care își asumă acest angajament. Protecția căsătoriei constituie, în principiu, un motiv important și legitim pentru a justifica o diferență de tratament între cuplurile căsătorite și cele necăsătorite. Căsătoria se caracterizează printr-un ansamblu de drepturi și obligații care se diferențiază în mod clar de situația unui bărbat și a unei femei care trăiesc împreună. De asemenea, Curtea a amintit că statele se bucură de o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește stabilirea unei diferențe de tratament diferit între cuplurile căsătorite și cele necăsătorite, mai ales în ceea ce privește politica socială și fiscală, așa cum sunt materia impozitării, cea a pensiilor și a securității sociale.

16. Tot prin Hotărârea din 10 februarie 2011, pronunțată în Cauza *Korosidou împotriva Greciei*, paragraful 70, Curtea de la Strasbourg a subliniat că efectele juridice ale unei căsătorii sau ale unui parteneriat civil prin care două persoane decid în mod expres și liber să se căsătorească disting acest tip de relație de alte forme de trai comun. Dincolo de durata sau caracterul solidar al relației, elementul determinant îl reprezintă existența unui angajament public, care este însoțit de o serie de drepturi și obligații de ordin contractual. În același mod în care nu se poate face o analogie între cuplurile căsătorite sau aflate în parteneriat civil, pe de o parte, și cuplurile heterosexuale sau homosexuale în care membrii au ales să trăiască împreună fără a deveni soți sau parteneri civili, absența unui astfel de acord juridic constrângător între reclamantii face ca relația de coabitare, în pofida duratei sale lungi, să fie în mod fundamental diferită de cea existentă între soți sau parteneri civili. În

concluzie, Curtea a apreciat că nu se poate vorbi de existența unei speranțe legitime a concubinului de a beneficia de pensie în urma decesului partenerului.

17. În plus, Curtea s-a raportat, în paragrafele 29 și 30 ale Deciziei nr. 699 din 6 octombrie 2020, și la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene care, prin Hotărârea din 19 decembrie 2019, pronunțată în Cauza C-460/18 P, paragraful 72 și următoarele, a reținut că, deși sub anumite aspecte uniunile de fapt și uniunile legale, precum căsătoria, pot prezenta similitudini, acestea nu pot conduce neapărat la o asimilare între aceste două tipuri de uniune. În fapt, o căsătorie se caracterizează printr-un formalism strict și creează drepturi și obligații reciproce între soți, de un nivel ridicat, printre care se numără obligațiile de asistență și de solidaritate. Pe de altă parte, legiuitorul Uniunii a extins în mod explicit aplicarea, în anumite condiții, a dispozițiilor statutului referitoare la persoanele căsătorite asupra persoanelor legate printr-o uniune consensuală înregistrată. Astfel, în sensul articolului 1d alineatul (1) al doilea paragraf din statut, uniunile consensuale sunt tratate în același mod ca și căsătoria, sub rezerva îndeplinirii tuturor condițiilor prevăzute la articolul 1 alineatul (2) litera (c) din anexa VII la statut. Condițiile prevăzute la această dispoziție includ printre altele cerința ca cuplul să furnizeze un document oficial, recunoscut ca atare de un stat membru sau de orice autoritate competentă a unui stat membru, care să le ateste statutul de parteneri în cadrul unei uniuni consensuale și ca cuplul să nu aibă acces la căsătorie civilă într-un stat membru. Prin urmare, pentru ca o uniune consensuală înregistrată să fie asimilată căsătoriei în sensul statutului, această dispoziție impune ca funcționarul înregistrat ca partener stabil în cadrul unei uniuni consensuale să îndeplinească condițiile legale stabilite în dispoziția menționată. Rezultă din articolul 17 primul paragraf din anexa VIII la statut coroborat cu articolul 1d alineatul (1) al doilea paragraf din acesta că, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute în această dispoziție, un partener în cadrul unei uniuni consensuale poate pretinde beneficiul pensiei de urmaș în urma decesului partenerului său. Pe de altă parte, o uniune de fapt, precum concubinajul, nu respectă aceste caracteristici în măsura în care nu face în principiu obiectul unui statut fixat prin lege.

18. Prin aceeași hotărâre, paragrafele 87 și următoarele, Curtea de la Luxembourg a reținut că cerința unei durate minime a căsătoriei la data decesului urmărește evitarea situației în care aceasta ar fi doar un pact asupra unei succesiuni viitoare, motivată mai mult de considerații financiare decât de un proiect

de viață în comun. Această condiție privind durata permite, printre altele, combaterea fraudei. Trebuie amintit că principiul interzicerii fraudei și a abuzului de drept constituie un principiu general al dreptului Uniunii, a cărui respectare se impune justițiabililor. Prin urmare, trebuie să se constate că, pentru a combate abuzurile și chiar fraudea, legiuitorul Uniunii dispune de o marjă de apreciere în stabilirea dreptului la o pensie de urmaș. În speță, condiția potrivit căreia căsătoria trebuie să fi durat cel puțin un an pentru ca soțul supraviețuitor să beneficieze de pensia de urmaș vizează să asigure realitatea și stabilitatea relațiilor dintre persoanele în cauză. O astfel de condiție nu pare a fi discriminatorie sau vădit inadecvată în raport cu obiectivul pensiei de urmaș.

19. În final, Curtea, în paragrafele 33—35 ale deciziei precitate, a precizat că legiuitorul a avut în vedere protejarea și încurajarea relațiilor stabile și continue întemeiate pe căsătorie. În acest sens, Curtea a observat faptul că legiuitorul a condiționat acordarea pensiei de urmaș de o durată de cel puțin 10 ani a căsătoriei, fapt ce exprimă nu doar o determinare obiectivă, ce ține de resursele financiare ale statului care influențează stabilirea criteriilor și limitelor de acordare a drepturilor de asigurări sociale, dar și intenția de a proteja viața de familie întemeiată pe căsătorie. Or, așa cum reiese și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și cea a Curții Europene de Justiție a Uniunii Europene, legiuitorul național se bucură de libertatea de a stabili reglementări prin care să susțină relațiile de familie întemeiate pe căsătorie și care conferă drepturi specifice soților. Curtea a apreciat că, în măsura în care ar încuraja asimilarea relațiilor de concubinaj relațiilor dintre soți în vederea stabilirii dreptului la pensie de urmaș, legiuitorul ar relativiza importanța cerinței referitoare la durata căsătoriei, fragilizând protecția acordată acestei instituții. Astfel, soțul supraviețuitor ar putea folosi perioada în care a trăit cu fostul soț înainte de căsătorie pentru a reduce, în fapt, numărul de ani de căsătorie necesari obținerii pensiei de urmaș, acesta devenind o condiție derizorie. În plus, dacă ar admite că numărul de ani de căsătorie prevăzut de lege pentru a obține pensia de urmaș poate fi complinit prin adăugarea perioadei trăite împreună în afara căsătoriei, instanța de contencios constituțional s-ar substitui, cu încălcarea principiului separației puterilor în stat, legiuitorului, care, așa cum s-a arătat mai sus, se bucură de competența exclusivă de a reglementa condițiile de acordare a drepturilor de asigurări sociale ținând cont atât de valorile sociale protejate, cât și de resursele financiare disponibile.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Tribunalul Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.659/88/2018 și constată că prevederile art. 85 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 iunie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. VII.3 din Legea nr. 195/2021 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. I. — Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 30 octombrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Prezenta lege stabilește măsurile destinate, ca prioritate, prevenirii producerii deșeurilor de ambalaje și, ca principii fundamentale suplimentare, reutilizării ambalajelor, reciclării și altor forme de valorificare a deșeurilor de ambalaje și, în consecință, reducerii eliminării finale a unor astfel de deșeuri, pentru a contribui la tranziția către o economie circulară.”

2. La articolul 7 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) comunică Comisiei Europene reglementările și dispozițiile administrative adoptate pentru implementarea prezentei legi;”.

3. La articolul 7, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (11) și (12), cu următorul cuprins:

„(11) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului, fără a aduce atingere obiectivului global de reciclare minim prevăzut în anexa nr. 5 pentru anul 2025, respectiv pentru anul 2030, poate să solicite Comisiei Europene prorogarea cu până la 5 ani a termenelor stabilite pentru îndeplinirea obiectivelor minime pe tip de material prevăzute în anexa nr. 5, în următoarele condiții:

a) derogarea este limitată la maximum 15 puncte procentuale față de un singur obiectiv minim pe tip de material sau împărțite între două obiective minime pe tip de material;

b) ca rezultat al derogării, rata de reciclare pentru un singur obiectiv minim pe tip de material nu este redusă sub 30%;

c) ca rezultat al derogării, rata de reciclare pentru un singur obiectiv minim pe tip de material, referitor la obiectivul de reciclare hârtie-carton și obiectivul de reciclare sticlă corespunzător anului 2025 și, respectiv, obiectivul de reciclare hârtie-carton și obiectivul de reciclare sticlă corespunzător anului 2030, nu este redusă sub 60%;

d) cel târziu cu 24 de luni înainte de expirarea termenului de 31 decembrie 2025, respectiv a termenului de 31 decembrie 2030 pentru obiectivele de reciclare minime pe tip de material, autoritatea publică centrală pentru protecția mediului notifică Comisia Europeană cu privire la intenția sa de a proroga acest termen și prezintă un plan de implementare în conformitate cu anexa nr. 7 sau poate combina acest plan cu un plan de implementare prezentat în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a Directivei 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive, cu amendările ulterioare.

(12) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului prezintă un plan revizuit în termen de 3 luni de la primirea solicitării din partea Comisiei Europene.”

4. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — Pentru a calcula dacă au fost atinse obiectivele globale de reciclare minime, precum și obiectivele minime pe tip de material, prevăzute în anexa nr. 5, începând cu anul 2025:

a) instituțiile din subordinea/coordonarea autorității publice centrale pentru protecția mediului cu atribuții în raportarea datelor și/sau informațiilor din domeniul ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje calculează greutatea deșeurilor de ambalaje generate și reciclate într-un an calendaristic dat, iar deșeurile de ambalaje generate pe teritoriul național sunt considerate ca fiind egale cu cantitatea de ambalaje introdusă pe piață în același an pe teritoriul național;

b) greutatea deșeurilor de ambalaje reciclate se calculează ca fiind greutatea ambalajelor care au devenit deșeuri și care, fiind supuse tuturor operațiunilor necesare de verificare, de sortare și altor operațiuni preliminare pentru îndepărtarea deșeurilor care nu sunt vizate de reprelucrarea ulterioară și pentru asigurarea unei înalte calități a reciclării, intră în operațiunea de reciclare în care deșeurile sunt, de fapt, reprelucrate în produse, materiale sau substanțe.”

5. După articolul 15 se introduc cincisprezece noi articole, articolele 15¹—15¹⁵, cu următorul cuprins:

„Art. 15¹. — În sensul art. 15 lit. a), greutatea deșeurilor de ambalaje reciclată se măsoară în momentul în care deșeurile intră în operațiunea de reciclare.

Art. 15². — Prin excepție de la prevederile art. 15¹, greutatea deșeurilor de ambalaje reciclate poate fi măsurată pe baza materialului care rezultă din orice operațiune de sortare cu condiția ca:

a) deșeurile respective rezultate să fie reciclate ulterior;

b) greutatea materialelor sau a substanțelor care sunt îndepărtate prin operațiuni ulterioare înainte de operațiunea de reciclare și care nu sunt reciclate ulterior să nu fie inclusă în greutatea deșeurilor raportată ca fiind reciclată.

Art. 15³. — Pentru a asigura îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 15 lit. a) și la art. 15², autoritatea publică centrală pentru protecția mediului instituie un sistem eficace de control al calității și de trasabilitate a deșeurilor de ambalaje, gestionat de către Administrația Fondului pentru Mediu, sistemul conținând localizarea, istoricul cantităților și al operațiunilor de gestionare a deșeurilor de ambalaje, precum colectarea, transportul, sortarea, reciclarea și, după caz, valorificarea, prin identificare electronică, urmând ca specificațiile tehnice, modalitatea de implementare, funcționare și operare să fie aprobate prin hotărâre a Guvernului, până la data de 1 ianuarie 2024.

Art. 15⁴. — Pentru a se garanta fiabilitatea și exactitatea datelor colectate referitoare la deșeurile de ambalaje reciclate, sistemul constă în registre electronice înființate potrivit dispozițiilor naționale de transpunere a Directivei 2008/98/CE sau în specificații tehnice pentru cerințele de calitate aplicabile deșeurilor sortate sau în ratele medii ale pierderii de deșeuri sortate pentru diferite tipuri de deșeuri și, respectiv, în practici de gestionare a deșeurilor.

Art. 15⁵. — Ratele medii ale pierderilor se utilizează numai în cazurile în care nu pot fi obținute date fiabile și se calculează pe baza regulilor de calcul prevăzute în actele delegate care vor fi adoptate de către Comisia Europeană.

Art. 15⁶. — Începând cu anul 2025, pentru a calcula dacă obiectivele prevăzute în anexa nr. 5 au fost îndeplinite, cantitatea de deșuri de ambalaje biodegradabile care intră în tratare aerobă sau anaerobă poate fi considerată ca fiind reciclată în cazul în care tratarea generează compost, digestat sau alte materiale într-o cantitate a conținutului reciclat similară cu cea a materialelor inițiale, care urmează să fie utilizat ca produs, material sau substanță reciclată.

Art. 15⁷. — În cazul în care materialele obținute în urma tratării, prevăzute la art. 15⁶, sunt utilizate pe terenuri, acestea se pot considera ca fiind reciclate, doar dacă această utilizare respectă prevederile Regulamentului (UE) 2019/1.009 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2019 de stabilire a normelor privind punerea la dispoziție pe piață a produselor fertilizante UE și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.069/2009 și (CE) nr. 1.107/2009 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2.003/2003, aducând beneficii agriculturii sau conducând la îmbunătățire ecologică.

Art. 15⁸. — Cantitatea de materiale din deșeurile de ambalaje care încetează să mai fie deșuri în urma unei operațiuni de pregătire înainte de re prelucrare poate fi considerată reciclată cu condiția ca materialele în cauză să fie destinate re prelucrării ulterioare în produse, materiale sau substanțe ce vor fi folosite în scopul inițial sau în alte scopuri.

Art. 15⁹. — Materialele care au încetat să fie deșuri și care urmează să fie folosite drept combustibil sau pentru un alt mod de generare a energiei sau care urmează să fie incinerate, folosite pentru rambleiere sau eliminate în depozitele de deșuri nu pot fi luate în calcul la îndeplinirea obiectivelor de reciclare.

Art. 15¹⁰. — Începând cu anul 2025, pentru a calcula dacă obiectivele prevăzute în anexa nr. 5 au fost îndeplinite, se poate lua în considerare reciclarea metalelor realizată separat după incinerarea deșeurilor, proporțional cu deșeurile de ambalaje incinerate, cu condiția ca metalele reciclate să îndeplinească anumite criterii de calitate prevăzute în Decizia de punere în aplicare (UE) 2019/1.004 a Comisiei din 7 iunie 2019 de stabilire a normelor pentru calculul, verificarea și raportarea datelor privind deșeurile în conformitate cu Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Deciziei de punere în aplicare C(2012) 2.384 a Comisiei.

Art. 15¹¹. — În cazul în care în vederea îndeplinirii obiectivelor prevăzute în anexa nr. 5 deșeurile de ambalaje sunt trimise către alt stat membru în scopul reciclării, sunt luate în calcul numai deșeurile de ambalaje colectate de pe teritoriul național.

Art. 15¹². — În cazul în care în vederea îndeplinirii obiectivelor prevăzute în anexa nr. 5 sunt exportate deșuri de ambalaje în țări din afara Uniunii Europene, sunt luate în calcul numai deșeurile de ambalaje colectate de pe teritoriul național și numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele:

a) prevederile art. 15³ —15⁵;

b) în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1.013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșuri, cu amendările ulterioare, exportatorul poate demonstra că transferurile de deșuri respectă cerințele regulamentului;

c) tratarea deșeurilor de ambalaje în afara Uniunii Europene a avut loc în condiții care sunt în general echivalente cu cerințele dreptului mediului relevant al Uniunii Europene.

Art. 15¹³. — Pe baza datelor și informațiilor furnizate de către Agenția Națională pentru Protecția Mediului la solicitarea autorității publice centrale pentru protecția mediului se poate decide prin ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor, pentru un anumit an, atingerea unui nivel ajustat al obiectivelor

prevăzute în anexa nr. 5, începând cu anul 2025, luând în considerare cota medie, în ultimii trei ani, a ambalajelor reutilizabile introduse pe piață pentru prima dată și reutilizate ca parte a unui sistem de reutilizare a ambalajelor.

Art. 15¹⁴. — Nivelul ajustat prevăzut la art. 15¹³ se calculează:

a) prin scăderea de la obiectivele globale de reciclare prevăzute în anexa nr. 5, începând cu anul 2025, a cotei de ambalaje de vânzare reutilizabile menționată la art. 15¹³ pentru toate ambalajele de vânzare introduse pe piață; și

b) prin scăderea de la obiectivele minime de reciclare pe tip de material prevăzute în anexa nr. 5, începând cu anul 2025, a cotei de ambalaje de vânzare reutilizabile menționată la art. 15¹³ compuse din materialul de ambalare respectiv, pentru toate ambalajele de vânzare compuse din materialul respectiv introduse pe piață.

Art. 15¹⁵. — La calcularea nivelului ajustat prevăzut la art. 15¹⁴ se ia în considerare maximum 5% din cota menționată la art. 15¹³.

6. La articolul 17, alineatele (5)—(7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Ambalajul compozit și alte ambalaje alcătuite din mai multe materiale se calculează și se raportează potrivit prevederilor Deciziei 2005/270/CE de stabilire a tabelelor corespunzătoare sistemului de baze de date în conformitate cu Directiva 94/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, cu amendările ulterioare.

(6) Agenția Națională pentru Protecția Mediului raportează Comisiei Europene, pentru fiecare an calendaristic, datele privind îndeplinirea obiectivelor prevăzute la art. 14 și în anexa nr. 5, consumul anual de pungi de transport din plastic subțire, precum și datele privind ambalajele reutilizabile, potrivit prevederilor Deciziei 2005/270/CE.

(7) Agenția Națională pentru Protecția Mediului raportează datele Comisiei Europene pe cale electronică, în termen de 18 luni de la sfârșitul anului calendaristic de raportare pentru care sunt colectate datele.”

7. La articolul 17, după alineatul (7) se introduc trei noi alineate, alineatele (8)—(10), cu următorul cuprins:

„(8) Agenția Națională pentru Protecția Mediului raportează conform anexei nr. 4, în conformitate cu Decizia 2005/270/CE.

(9) Prima perioadă de raportare privind datele referitoare la ambalajele reutilizabile și obiectivele corespunzătoare, prevăzute în anexa nr. 5, începe în primul an calendaristic complet după adoptarea Deciziei de punere în aplicare (UE) 2019/665 și cuprinde datele pentru perioada de raportare respectivă.

(10) Datele raportate de către Agenția Națională pentru Protecția Mediului sunt însoțite de un raport privind verificarea calității și de un raport privind măsurile luate potrivit prevederilor art. 15³ și 15¹², incluzând informații detaliate privind ratele medii de pierdere, după caz.”

8. La articolul 18, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 18. — (1) Procedura de raportare, tipul datelor și informațiilor privind gestionarea ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, furnizate potrivit art. 17 alin. (1), (2) și (7), se aprobă prin ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor.

(3) Datele și informațiile raportate conform procedurii prevăzute la alin. (1) se constituie într-o bază de date gestionată de către Agenția Națională pentru Protecția Mediului, care include și date care au la bază anexa nr. 4 și furnizează în special informații privind mărimea, caracteristicile și evoluția fluxurilor de ambalaje și de deșuri de ambalaje, inclusiv informații privind caracterul toxic sau periculos al materialelor de ambalaje și al componentelor utilizate pentru fabricarea lor.”

9. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — Pentru respectarea standardelor de calitate necesare pentru sectoarele de reciclare corespunzătoare și asigurarea reciclării de înaltă calitate a deșeurilor de ambalaje, colectarea se va face în mod unitar la nivel național, în măsura în care este fezabil din punct de vedere tehnic, economic și de mediu, prin containere inscripționate cu denumirea materialului/materialelor pentru care sunt destinate și fabricate sau inscripționate în mod corespunzător în culorile albastru — pentru deșeuri de hârtie-carton, galben — pentru deșeuri de plastic, metal și materiale compozite, inclusiv ambalaje compozite, verde/alb — pentru deșeuri de sticlă colorată/albă și roșu — pentru deșeuri periculoase.”

10. Articolul 30 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 30. — Anexele nr. 1—7 fac parte integrantă din prezenta lege.”

11. La anexa nr. 2 punctul 1, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) ambalajul trebuie proiectat, produs și comercializat astfel încât să permită reutilizarea și valorificarea sa, inclusiv reciclarea, în conformitate cu ierarhia deșeurilor, și să reducă la minimum impactul său asupra mediului care rezultă din eliminarea deșeurilor de ambalaje sau a reziduurilor rezultate din operațiunile de gestionare a deșeurilor de ambalaje;”

12. La anexa nr. 2 punctul 3, literele c) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) ambalajul trebuie să fie astfel fabricat încât să permită, atunci când devine deșeu de ambalaj, ca deșeurile de ambalaje tratate în vederea compostării să fie suficient de biodegradabile și să nu împiedice colectarea separată și procesul sau activitatea de compostare în care sunt introduse;

d) ambalajul biodegradabil trebuie să fie astfel fabricat încât să permită, atunci când devine deșeu de ambalaj, o descompunere fizică, chimică, termică sau biologică, astfel încât cea mai mare parte a compostului final să se descompună în bioxid de carbon, biomasă și apă. Ambalajele din plastic oxodegradabile nu sunt considerate biodegradabile.”

13. Anexa nr. 4 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1 la prezenta ordonanță.**14. La anexa nr. 5, coloana 6 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Începând cu data de 1.01.2025
70
65
75
50
70
70
50
25”

15. La anexa nr. 5, sintagma „obiectiv de reciclare metal” se înlocuiește cu sintagma „obiectiv de reciclare metale feroase***).

***) Începând cu data de 1.01.2025.”

16. La anexa nr. 5, după coloana 6 se introduce o nouă coloană, care va avea următorul cuprins:

„Începând cu data de 1.01.2030
75
70
85
55
75
80
60
30”

17. După anexa nr. 6 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 7, având cuprinsul anexei nr. 2 la prezenta ordonanță.

Art. II. — Anexele nr. 1—5 și anexa nr. 7, în funcție de progresul științific și tehnic, se actualizează prin ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor.

Art. III. — În termen de 45 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se emite ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor prevăzut la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta ordonanță.

Art. IV. — Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 30 octombrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta ordonanță, va fi republicată, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

*

Prezenta ordonanță transpune art. 1 pct. 1, pct. 4 alin. (2), pct. 5 lit. (a) sublit. (h) și (i), lit. (b) (1a) și (1b), pct. 6 alin. (1)—(8), pct. 8 alin. (4), pct. 11 lit. (b), lit. (d) (3a) și (3b), pct. 17, pt. 18 și art. 2 alin. (1) paragraful 2 și alin. (2) din Directiva (UE) 2018/852 a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 2018 de modificare a Directivei 94/62/CE privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L 150 nr. 150/141 din 14 iunie 2018 asigurând transpunerea în totalitate a Directivei (UE) 2018/852 a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 2018 de modificare a Directivei 94/62/CE privind ambalajele și deșeurile de ambalaje. Transpunerea celorlalte prevederi ale Directivei (UE) 2018/852 a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 2018 de modificare a Directivei 94/62/CE privind ambalajele și deșeurile de ambalaje este asigurată de Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:

Ministrul economiei,
antreprenoriatului și turismului,
Claudiu-Iulius-Gavril Năsui

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Tánczos Barna
p. Ministrul afacerilor externe,
Cornel Feruță,
secretar de stat

p. Ministrul agriculturii
și dezvoltării rurale,
Aurel Simion,
secretar de stat

București, 11 august 2021.
Nr. 1.

DATE CARE URMEAZĂ SĂ FIE INCLUSE
în baza de date privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (în conformitate cu tabelele nr. 1—4)

1. Pentru ambalajul primar, secundar și terțiar:

a) cantități, pentru fiecare categorie mare de materiale, de ambalaje utilizate pe teritoriul țării (produse + importate, minus exportate) (Tabelul nr. 1);

b) cantități reutilizate (Tabelul nr. 2).

2. Pentru deșeurile de ambalaje din menajer și pentru deșeurile de ambalaje, altele decât cele din menajer:

a) cantități pentru fiecare categorie mare de materiale valorificate și eliminate pe teritoriul țării (produse + importate, minus exportate) (Tabelul nr. 3);

b) cantități reciclate și cantități valorificate pentru fiecare categorie mare de materiale (Tabelul nr. 4).

Tabelul nr. 1 — Cantitatea de ambalaje (primare, secundare și terțiare) utilizate pe teritoriul național (tonă/tone)

	Produce t	- Exportat* t	+ Importat** t	= Total
Sticlă				
Material plastic				
Hârtie/Carton (inclusiv material compozit)				
Metale feroase				
Aluminiu				
Lemn				
Altele				
Total				

* Se înțelege achiziție intracomunitară de către alte state membre și/sau export în țări terțe.

** Se înțelege achiziție intracomunitară din alte state membre în România și/sau import din țări terțe.

Tabelul nr. 2 — Cantitatea de ambalaje (primare, secundare și terțiare) reutilizate pe teritoriul național

	Ambalaj introdus pe piață pentru prima dată (tone)	Ambalaj reutilizabil		Ambalaj reutilizabil pentru vânzare	
		Tone	Procent	Tone	Procent
Sticlă					
Material plastic					
Hârtie/Carton (inclusiv material compozit)					
Metale feroase					
Aluminiu					
Lemn					
Altele					
Total					

Tabelul nr. 3 — Cantitatea de deșeurile de ambalaje valorificate și eliminate pe teritoriul național

	Deșeurile produse (tone)	- Deșeurile exportate (tone)	+ Deșeurile importate (tone)	= Total
Deșeurile menajere				
Ambalaje din sticlă				

	Deșeurile produse (tone)	- Deșeurile exportate (tone)	+ Deșeurile importate (tone)	= Total
Ambalaje din material plastic				
Ambalaje din hârtie/carton				
Ambalaje din material compozit				
Ambalaje din metale feroase				
Ambalaje din aluminiu				
Ambalaje din lemn				
Total deșeurile de ambalaje menajere				
Deșeurile, altele decât cele menajere				
Ambalaje din sticlă				
Ambalaje din material plastic				
Ambalaje din hârtie/carton				
Ambalaje din material compozit				
Ambalaje din metale feroase				
Ambalaje din aluminiu				
Ambalaje din lemn				
Total deșeurile de ambalaje, altele decât cele menajere				

Tabelul nr. 4 — Cantitatea de deșeurile de ambalaje reciclate sau valorificate pe teritoriul național

	Total cantitate deșeurile valorificate și eliminate (tone)	Cantitate deșeurile reciclate		Cantitate deșeurile valorificate	
		Tone	Procent	Tone	Procent
Deșeurile menajere					
Ambalaje din sticlă					
Ambalaje din material plastic					
Ambalaje din hârtie/carton					
Ambalaje din material compozit					
Ambalaj din metale feroase					
Ambalaj din aluminiu					
Ambalaj din lemn					
Total deșeurile de ambalaje menajere					
Deșeurile, altele decât cele menajere					
Ambalaje din sticlă					
Ambalaje din material plastic					
Ambalaje din hârtie/carton					
Ambalaje din material compozit					
Ambalaj din metale feroase					
Ambalaj din aluminiu					
Ambalaj din lemn					
Total deșeurile de ambalaje, altele decât menajere					

PLAN DE IMPLEMENTARE

Planul de implementare prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. d) trebuie să conțină următoarele:

1. evaluarea ratelor anterioare, actuale și preconizate de reciclare, eliminare prin depozitare și alte operațiuni de tratare a deșeurilor de ambalaje și a fluxurilor din care sunt compuse;
2. evaluarea punerii în aplicare a planurilor de gestionare a deșeurilor și a programelor de prevenire a generării de deșeuri, instituite potrivit dispozițiilor naționale de transpunere a Directivei 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive;
3. motivele pentru care se consideră că s-ar putea să nu poată fi îndeplinit obiectivul minim de reciclare pe tip de material prevăzut în anexa nr. 5, corespunzător anului 2025, respectiv 2030 în termenul stabilit și o evaluare a prelungirii termenului necesar pentru îndeplinirea respectivului obiectiv;
4. măsurile necesare pentru îndeplinirea obiectivelor minime de reciclare pe tip de material prevăzute în anexa nr. 5, corespunzătoare anului 2025, respectiv 2030, în perioada prelungirii termenului, inclusiv instrumentele economice adecvate și alte măsuri pentru a oferi stimulente pentru aplicarea ierarhiei deșeurilor, potrivit dispozițiilor naționale de transpunere a Directivei 2008/98/CE;
5. un calendar pentru punerea în aplicare a măsurilor identificate la pct. 4, stabilirea organismului responsabil cu punerea lor în aplicare și o evaluare a contribuției lor individuale la îndeplinirea obiectivelor aplicabile în cazul unei prelungiri a termenului;
6. informații privind finanțarea gestionării deșeurilor în conformitate cu principiul „poluatorul plătește”;
7. măsuri pentru îmbunătățirea calității datelor, după caz, în vederea unei mai bune planificări și monitorizări a performanței în ceea ce privește gestionarea deșeurilor.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

